

Tất Cả Vì Vinh Hiển Đức Chúa Trời

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: 1 Cô-rinh-tô 8; Công vụ 15:20; 1 Cô-rinh-tô 9:1-6; 1 Cô-rinh-tô 10:5-22; Phục truyền 6:4, 5; Mác 12:28-31.

CÂU GỐC: “Vậy, anh em hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời mà làm” (1 Cô-rinh-tô 10:31).

1 Cô-rinh-tô 8-10 đưa cuộc thảo luận về vấn đề tình dục trong các đoạn 5-6 đến phần kết luận, đồng thời giới thiệu các câu trả lời của Phao-lô cho những câu hỏi cụ thể mà người Cô-rinh-tô đã nêu trong một bức thư gửi cho ông (1 Cô-rinh-tô 7:1). Những câu trả lời này sẽ chiếm phần lớn nội dung còn lại của 1 Cô-rinh-tô.

Tính chất chuyển tiếp của 1 Cô-rinh-tô 7 cho thấy sự gian dâm (các đoạn 5-7) và sự thờ hình tượng (các đoạn 8-10) là những chủ đề có liên quan với nhau. Thật vậy, hai điều này thường được nhắc đến cùng nhau trong Tân Ước (xem Công vụ 15:20, 29; Công vụ 21:25; 1 Cô-rinh-tô 6:9; Ê-phê-sô 5:5; Cô-lô-se 3:5; Khải huyền 21:8; Khải huyền 22:15).

Nói chung, trong khi 1 Cô-rinh-tô 5-7 Phao-lô giải quyết vấn đề gian dâm, thì trong 1 Cô-rinh-tô 8-10 mối quan tâm chính của ông là vấn đề thờ hình tượng. Ông khẳng định rằng Cơ Đốc nhân phải tránh xa cả hai điều này (1 Cô-rinh-tô 6:18; 1 Cô-rinh-tô 10:14).

Tuần trước, chúng ta đã thấy rằng nhờ là đền thờ của Đức Thánh Linh (1 Cô-rinh-tô 6:19, 20), nên người ta có thể tránh khỏi sự gian dâm. Tuần này, chúng ta sẽ thấy rằng người ta có thể tránh khỏi sự thờ hình tượng bằng cách làm “tất cả vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời” (1 Cô-rinh-tô 10:31).

* Học bài tuần này để chuẩn bị cho ngày Sa-bát ngày 1 tháng 8.

Tri Thức Và Tình Yêu Thương

Đọc 1 Cô-rinh-tô 8:1–13. Vì sao Phao-lô đặt sự tri thức đối lập với sự yêu thương, và bối cảnh ở đây là gì? Ông muốn nhấn mạnh điều gì?

Phao-lô dùng chủ đề thức ăn đã cúng cho thần tượng để giải quyết một vấn đề sâu xa hơn: sự thiếu tình yêu thương đối với người khác (1 Cô-rinh-tô 8). Vấn đề thức ăn cúng cho thần tượng đã chia hội thánh Cô-rinh-tô thành hai nhóm. Một số người tin rằng sự hiểu biết của họ về việc không có các thần khác cho họ quyền ăn bất cứ thứ gì (1 Cô-rinh-tô 8:4). Những người này được gọi là “mạnh” (1 Cô-rinh-tô 4:10). Những người phản đối hành vi này được gọi là “yếu” (1 Cô-rinh-tô 8:9–12). Phao-lô dùng cách gọi như vậy vì họ chưa vượt qua được một số niềm tin mê tín vốn khắc sâu trong kinh nghiệm ngoại giáo trước đây của họ. Khi thấy những người “mạnh” ăn thức ăn đã cúng cho thần tượng, họ có thể kết luận rằng Cơ Đốc giáo và sự thờ hình tượng có thể dung hòa với nhau. Vì vậy, Phao-lô không muốn những người “mạnh” trở thành có vấp phạm cho những người yếu.

Kinh Thánh nhìn nhận hành động ăn thức ăn cúng cho thần tượng một cách rất tiêu cực (Công vụ 15:20, 29; Công vụ 21:25; so sánh với Khải huyền 2:14, 20). Tuy nhiên, Phao-lô không đưa ra những tuyên bố mạnh mẽ và dứt khoát như trong các phân đoạn ấy. Lý do là mối quan tâm chính của ông liên quan đến sự thiếu hiệp nhất mà việc lạm dụng tri thức có thể gây ra. Phao-lô không phê phán tri thức như thể tự nó là điều ác; thay vào đó, ông chống lại loại tri thức dẫn đến sự kiêu ngạo và chia rẽ trong hội thánh. Tri thức không có tình yêu thương thì không phải là tri thức thật (1 Cô-rinh-tô 8:2). Người ta có được tri thức thật chỉ khi yêu mến Đức Chúa Trời và được Ngài biết đến (1 Cô-rinh-tô 8:3).

Trích dẫn Phục truyền 6:4, Phao-lô cho thấy các tín hữu phải biết rằng chỉ có một Đức Chúa Trời (1 Cô-rinh-tô 8:4–6). Điều đáng chú ý là ông đi theo cùng một ý tưởng trong Phục truyền 6:4, 5, nơi lời tuyên bố rằng Đức Chúa Trời chúng ta là Đức Chúa Trời có một, và rồi được tiếp nối bằng mệnh lệnh: “Người phải hết lòng, hết ý, hết sức kính mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời người”. Đối với cả Phao-lô và Môi-se, tri thức không có tình yêu thương thì vô giá trị.

Tự tin nơi tri thức của mình, những người “mạnh” tin rằng ăn thức ăn đã cúng cho thần tượng là vô hại. Như chúng ta sẽ thấy vào Thứ Tư và Thứ Năm, Phao-lô thừa nhận với họ rằng điều đó đúng trong một số điều kiện nhất định. Tuy nhiên, nếu điều đó trở thành có vấp phạm cho những người “yếu” (1 Cô-rinh-tô 8:9), thì phải tránh. Cơ Đốc nhân phải thực hành sự từ bỏ mình vì tình yêu đối với Đấng Christ và đối với người khác.

Phao-lô lập luận rằng, nếu không có tình yêu thương, tri thức có thể trở thành điều xấu (1 Cô-rinh-tô 8). Trong những hoàn cảnh nào tri thức không có tình yêu thương thật sự có thể trở nên xấu?

Tình Yêu Vị Tha

Đọc 1 Cô-rinh-tô 9:1–6. Phân đoạn này cung cấp một ví dụ thực tế như thế nào về ý nghĩa của việc vì tình yêu thương mà từ bỏ chính mình?

Thoạt nhìn, dường như lời biện hộ của Phao-lô cho chức vụ sứ đồ của ông trong 1 Cô-rinh-tô 9 chẳng liên quan gì đến cuộc thảo luận trước đó về tri thức và tình yêu thương. Tuy nhiên, chúng ta nên nhớ rằng Kinh Thánh ban đầu không được viết theo các đoạn. Điều Phao-lô dạy trong 1 Cô-rinh-tô 9 không tách rời khỏi phần trước đó. Thật vậy, 1 Cô-rinh-tô 9 đưa ra một ví dụ thực tế về tình yêu thương vị tha dành cho Đấng Christ và cho anh em. Vì tình yêu thương, Phao-lô từ bỏ một vài quyền lợi.

“Ăn và uống” (1 Cô-rinh-tô 9:4). Ở đây, thức ăn và thức uống tượng trưng cho sự hỗ trợ tài chính nói chung. Là một sứ đồ, Phao-lô có quyền nhận sự hỗ trợ vật chất từ những người mà ông phục vụ. Các nhà lãnh đạo tôn giáo khác trong thời ông thường làm như vậy. Nhưng ông thì không; thay vào đó, ông tự nuôi sống mình bằng nghề may trại (Công vụ 18:3).

“Dẫn theo một người vợ tín Chúa” (1 Cô-rinh-tô 9:5). Một sứ đồ đã lập gia đình được phép thực hiện hành trình truyền giáo cùng với vợ mình bằng chi phí của hội thánh. Những ví dụ về các cặp vợ chồng truyền giáo gồm có Bê-rít-sin và A-qui-la (Rô-ma 16:3), An-trô-ni-cơ và Giu-ni-a (Rô-ma 16:7). Nhưng Phao-lô chưa lập gia đình (1 Cô-rinh-tô 7:8). Ông có thể kết hôn rồi hưởng quyền được vợ đi cùng, với sự hỗ trợ tài chính cho cả hai.

“Không làm việc” để kiếm sống (1 Cô-rinh-tô 9:6). Phao-lô và Ba-na-ba có quyền nhận lương cho công việc truyền giáo của họ (1 Cô-rinh-tô 9:4–6). Phao-lô làm nghề may trại để kiếm sống (Công vụ 18:3), nhưng chúng ta không biết nghề nghiệp của Ba-na-ba là gì. Chúng ta biết rằng ông rất rộng rãi (Công vụ 4:36, 37), và vì thế ông sẵn lòng tự chu cấp cho mình.

Trong 1 Cô-rinh-tô 9:7–11, Phao-lô phát triển ý tưởng của 1 Cô-rinh-tô 9:6 để cho thấy rằng việc ông và Ba-na-ba nhận sự chu cấp từ hội thánh là hợp lý (1 Cô-rinh-tô 9:11, 12). Chính Chúa đã truyền rằng: “Những người rao giảng Tin Lành phải sống bởi Tin Lành” (1 Cô-rinh-tô 9:14; so sánh với 1 Ti-mô-thê 5:18). Tuy nhiên, Phao-lô nói: “Chúng tôi chẳng dùng quyền ấy” (1 Cô-rinh-tô 9:12). Vì vậy, Phao-lô trình bày chính mình như một gương mẫu về sự từ bỏ mình (1 Cô-rinh-tô 9:1–18) và lập luận rằng điều này ích lợi cho việc rao giảng Tin Lành tại Cô-rinh-tô (1 Cô-rinh-tô 9:19–23).

Có những điều gì, dù có thể là quyền lợi chính đáng của bạn, nhưng sẽ tốt hơn nếu bạn sẵn sàng từ bỏ để trở thành một chứng nhân hiệu quả hơn cho Chúa?

Học Từ Quá Khứ

Sau khi đưa ra một ví dụ về sự từ bỏ mình từ chính kinh nghiệm cá nhân, Phao-lô hướng đến vấn đề thờ hình tượng cách cụ thể hơn. Theo một nghĩa nào đó, 1 Cô-rinh-tô 10 phát triển ý tưởng của 1 Cô-rinh-tô 9:27, nơi Phao-lô nói rằng ông nghiêm khắc với bản thân để khỏi bị loại bỏ. Ông muốn người Cô-rinh-tô noi theo gương ông, nhưng Chúa Giê-su là khuôn mẫu tuyệt hảo nhất (1 Cô-rinh-tô 11:1).

Đọc 1 Cô-rinh-tô 10:7-11. Dân Y-sơ-ra-ên đã phạm những tội nào trong đồng vắng, và tại sao những đặc ân được ban cho họ lại khiến tội lỗi của họ càng nghiêm trọng hơn?

Trong 1 Cô-rinh-tô 10:1-5, Phao-lô gợi nhắc đến lịch sử dân sự của Đức Chúa Trời trong đồng vắng. Việc nhắc đến đám mây và biển khiến người ta nhớ đến sự dẫn dắt, sự hiện diện và sự bảo vệ của Đức Chúa Trời. Tiếp theo, thức ăn và thức uống tượng trưng cho sự chu cấp của Đức Chúa Trời. Phao-lô xem kinh nghiệm của dân Y-sơ-ra-ên trong đám mây và biển như một phép báp-têm, tương tự với phép báp-têm của Cơ Đốc nhân. Cũng vậy, khi nhắc đến thức ăn và thức uống, Phao-lô ám chỉ đến Tiệc Thánh.

Nói cách khác, 1 Cô-rinh-tô 10 dạy rằng, theo một nghĩa nào đó, Cơ Đốc nhân đang trải qua những kinh nghiệm giống như dân Y-sơ-ra-ên ngày xưa. Tuy nhiên, Phao-lô nhắc lại lịch sử của Y-sơ-ra-ên vì ông không muốn lịch sử ấy lặp lại. Dù dân Y-sơ-ra-ên đã có tất cả những đặc ân, nhưng nhiều người trong họ vẫn ham muốn những điều xấu (1 Cô-rinh-tô 10:6), chẳng hạn như thờ hình tượng (1 Cô-rinh-tô 10:7) và gian dâm (1 Cô-rinh-tô 10:8). Vì vậy, không có gì ngạc nhiên khi “Đức Chúa Trời không đẹp lòng phần đông trong vòng họ” (1 Cô-rinh-tô 10:5).

Thật dễ để chỉ trích dân Y-sơ-ra-ên xưa và nói rằng họ đã phạm những tội nghiêm trọng. Tuy nhiên, Phao-lô lập luận rằng Cơ Đốc nhân cũng có thể phạm những tội tương tự, bất chấp đặc ân lớn lao là biết lịch sử của Đấng Christ. Điều này rõ ràng trong lời cảnh báo: “Vậy thì ai tưởng mình đứng, hãy giữ kéo ngã” (1 Cô-rinh-tô 10:12). Cụm từ “ai tưởng” gợi ý rằng một số người trong hội thánh không nhận ra họ đang có nguy cơ sa vào những tội ấy. Ngày nay chúng ta có cùng nguy cơ đó không?

“Vậy thì ai tưởng mình đứng, hãy giữ kéo ngã.” Ai trong chúng ta lại chưa từng kinh nghiệm thực tế của lời cảnh báo đó?

Kinh Thánh nói rằng Đức Chúa Trời sẽ không để chúng ta bị cám dỗ quá sức mình, “nhưng trong sự cám dỗ cũng mở đường cho ra khỏi” (1 Cô-rinh-tô 10:13). Vậy tại sao chúng ta vẫn thấy mình dễ dàng sa vào tội lỗi đến thế?

Cảnh Báo Sự Thờ Hình Tượng

Độc 1 Cô-rinh-tô 10:5–22. Vì sao chúng ta phải tránh xa sự thờ hình tượng?

Trong 1 Cô-rinh-tô 10:14–22, Phao-lô trở lại vấn đề thức ăn cúng cho thần tượng. Việc dâng thức ăn cho thần tượng có thể xa lạ với nhiều nền văn hóa ngày nay, nhưng điều đó rất phổ biến trong thời Kinh Thánh. Khi súc vật được dâng làm của lễ cho các thần trong các đền thờ ngoại giáo, một phần con vật được trao cho các thầy tế lễ chủ lễ, những người này bán thịt ấy. Một phần thịt này được đưa ra các chợ công cộng. Vì thịt ấy không được để riêng khỏi các loại thịt khác cũng được bán ở chợ, một Cơ Đốc nhân có thể vô tình mua phải thịt đã cúng cho thần tượng. Lời khuyên của vị sứ đồ là Cơ Đốc nhân có thể tự do mua loại thịt ấy.

Tuy nhiên, dù thịt trước đó đã được dâng trong đền thờ có thể được Cơ Đốc nhân ăn tại nhà (1 Cô-rinh-tô 8:1–13), nhưng việc đi vào các đền thờ ngoại giáo và tham dự các lễ hội của họ rõ ràng bị cấm đối với Cơ Đốc nhân. Tiêu chuẩn rất rõ ràng: Cơ Đốc nhân được phép ăn thịt ấy tại nhà vì thần tượng chẳng là gì (1 Cô-rinh-tô 8:4); tuy nhiên, Cơ Đốc nhân không được tham gia các nghi lễ ngoại giáo vì điều này tương ứng với việc thờ lạy ma quỷ (1 Cô-rinh-tô 10:20, 21). Tham dự các nghi lễ ngoại giáo đồng nghĩa với việc thông công với ma quỷ (1 Cô-rinh-tô 10:20), cũng như tham dự Tiệc Thánh đồng nghĩa với việc thông công với Đấng Christ (1 Cô-rinh-tô 10:16).

Vì vậy, Phao-lô nói: “Anh em chẳng có thể uống chén của Chúa và chén của các quỉ; chẳng có thể dự tiệc của Chúa và tiệc của các quỉ” (1 Cô-rinh-tô 10:21). Như Chúa Giê-su đã phán: “Chẳng ai được làm tôi hai chủ” (Ma-thi-ơ 6:24).

Phao-lô dạy rằng Đức Chúa Trời đòi hỏi lòng trung thành trọn vẹn. Ông hàm ý rằng sự thờ hình tượng khiến “Chúa nổi ghen” (1 Cô-rinh-tô 10:22). Để điều đó không xảy ra, trong 1 Cô-rinh-tô 8:4–6, Phao-lô đưa ra một nguyên tắc vững vàng chống lại sự thờ hình tượng, bằng cách nhắc đến Phục truyền 6:4, 5: “Hỡi Y-sơ-ra-ên! hãy nghe: Giê-hô-va Đức Chúa Trời chúng ta là Giê-hô-va có một không hai. Người phải hết lòng, hết ý, hết sức kính mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời người.” Với ý tưởng yêu mến Đức Chúa Trời trên hết mọi sự trong Phục truyền 6:5, Chúa Giê-su đã thêm: “Người phải yêu kẻ lân cận như mình” (Mác 12:31; cũng xem Lê-vi Ký 19:18).

Một thần tượng không nhất thiết phải là một tượng đá. Chúng ta có thể biến hầu như bất cứ điều gì thành thần tượng. Có những thần tượng nào mà bạn cần phải tránh xa trong chính đời sống mình?

Chiến Thắng Sự Thờ Hình Tượng

Trong 1 Cô-rinh-tô 8:1–3, Phao-lô lập luận rằng tình yêu dành cho Đức Chúa Trời giữ cho một người được an toàn khỏi sự thờ hình tượng. Lập luận này được tiếp tục và phát triển thêm trong 1 Cô-rinh-tô 10:23–11:1. Trong 1 Cô-rinh-tô 8:3, ông nói về tình yêu của chúng ta dành cho Đức Chúa Trời. Ông nói: “Chớ ai tìm lợi riêng cho mình, nhưng ai nấy hãy tìm cho kẻ khác” (1 Cô-rinh-tô 10:24). Đây là tình yêu dành cho người khác.

Đọc Mác 10:17–22 và Mác 12:28–31. Hai phân đoạn này có điểm gì chung, và chúng áp dụng thế nào cho hoàn cảnh trong 1 Cô-rinh-tô 10?

Trong 1 Cô-rinh-tô 10, Phao-lô đang làm chính điều Chúa Giê-su đã làm trong Mác 12:28–31; đó là ông liên kết hai điều răn lớn của luật pháp: yêu mến Đức Chúa Trời trên hết mọi sự, và yêu thương người khác. Trong câu chuyện về người trai trẻ giàu có (Mác 10:17–22), Chúa Giê-su kết hợp hai loại tình yêu này bằng cách lần lượt nhắc đến Phục truyền 6:4 (xem Mác 10:18) và bảng thứ hai của Mười Điều Răn (xem Mác 10:19). Vấn đề của người trai trẻ giàu có ấy là anh yêu của cải mình hơn yêu Đức Chúa Trời và người lân cận (Mác 10:22). Anh quý trọng kho báu dưới đất hơn kho báu trên trời. Anh quý trọng tiền bạc hơn người nghèo (Mác 10:21). Anh là một người thờ hình tượng.

Theo sự dạy dỗ của Chúa Giê-su, Phao-lô ngụ ý rằng nguyên tắc yêu mến Đức Chúa Trời trên hết mọi sự và yêu người lân cận như mình phải được áp dụng cho các tình huống giả định mà ông đề cập trong 1 Cô-rinh-tô 10:27, 28. Điều này có nghĩa là ngay cả những điều hợp pháp cũng có thể không hữu ích hoặc không gây dựng, vì chúng có thể làm tổn thương lương tâm của người khác (1 Cô-rinh-tô 10:23). Nguyên tắc này được tóm lược một cách tuyệt vời trong lời: “Hãy vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời mà làm” (1 Cô-rinh-tô 10:31). Khi nói rằng mọi sự phải được làm vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, Phao-lô cho thấy rằng sự thờ hình tượng có thể bày tỏ trong vô số hình thức, vì bất cứ điều gì chiếm lấy sự vinh hiển vốn chỉ thuộc về Đức Chúa Trời đều là một hình thức thờ hình tượng (Ê-sai 42:8).

Những lời của Phao-lô trong 1 Cô-rinh-tô 10:31–11:1 đóng vai trò kết luận cho các đoạn 8–10. Ông nói rõ rằng ông không tìm lợi riêng cho mình, “nhưng lợi của nhiều người, để họ được cứu” (1 Cô-rinh-tô 10:33). Đó là cách ông noi theo Đấng Christ (1 Cô-rinh-tô 11:1).

Làm thế nào bạn có thể học để yêu người lân cận như chính mình tốt hơn?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc Ellen G. White, “Idolatry at Sinai,” tr. 315–330, trong *Patriarchs and Prophets*.

“Biết bao điều tốt lành có thể được thực hiện nếu chúng ta sử dụng đúng đắn các mối liên hệ của mình với nhau! Mỗi người đã nhận được những phước lành từ trời đều có bốn phần chiếu một chút ánh sáng trên con đường của người khác. . . . Khi ấy, tất cả những ai thật sự yêu mến Đức Chúa Trời sẽ chấm dứt sự thờ hình tượng chính mình.”—Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, ngày 18 tháng 11 năm 1884, tr. 730.

“Phao-lô thúc giục các anh em mình tự hỏi lời nói và hành động của họ sẽ có ảnh hưởng gì trên người khác, và đừng làm điều gì, dù là vô hại, nhưng có thể bị xem như là sự tán thành việc thờ hình tượng hoặc làm tổn thương lương tâm của những người có thể còn yếu đuối trong đức tin. ‘Vậy, anh em hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời mà làm. . . .’

“Những lời cảnh báo của vị sứ đồ dành cho hội thánh Cô-rinh-tô có giá trị cho mọi thời đại và đặc biệt thích hợp với thời đại chúng ta. Khi nói đến sự thờ hình tượng, ông không chỉ có ý nói đến việc thờ lạy các hình tượng, mà còn là phục vụ bản thân, yêu sự an nhàn, thỏa mãn dục vọng và tư dục.”—Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 316, 317.

“Nếu bạn thấy rằng việc làm một số điều mà bạn hoàn toàn có quyền làm lại cản trở sự tiến triển công việc của Đức Chúa Trời, thì hãy từ bỏ những điều ấy. Đừng làm điều gì khiến tâm trí người khác khép lại trước lẽ thật. . . . Mọi sự có thể là hợp pháp, nhưng không phải mọi sự đều có ích.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 9, tr. 215.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Theo Phao-lô, hành vi của một Cơ Đốc nhân trưởng thành đôi khi có thể cản trở sự tăng trưởng của một Cơ Đốc nhân chưa trưởng thành. Hãy nghĩ đến những tình huống điều này có thể xảy ra. Vì sao nguyên tắc yêu mến Đức Chúa Trời trên hết mọi sự và yêu người khác như chính mình là cách duy nhất để giải quyết thách thức này?
2. Có những thần tượng nào mà ngay cả Cơ Đốc nhân cũng có thể vô tình thờ lạy nếu không cẩn thận? Có những điều tốt đẹp nào chúng ta có thể biến thành thần tượng? Ngoài ra, làm thế nào bạn biết được điều gì đó mà bạn rất quan tâm đã trở thành thần tượng?
3. Phao-lô nói rằng ông đã nghiêm khắc với thân thể mình và bắt nó phải phục, để ông không bị loại bỏ khi rao giảng phúc âm (1 Cô-rinh-tô 9:27). Dựa trên bài học tuần này, hãy suy nghĩ điều gì có thể khiến một người bị loại khỏi chức vụ rao giảng phúc âm.
4. Trong 1 Cô-rinh-tô 10, Phao-lô đề cập đến những nguy hiểm của sự thờ hình tượng và nói: “Hãy tránh khỏi sự thờ lạy hình tượng” (1 Cô-rinh-tô 10:14). Vì sao sự thờ hình tượng lại xấu xa đến vậy?